

at nu kunde man ikke længere nøjes med den midlertidige Skattelovgivning, nu maatte man gaa til at faa Skatterne lagt i faste Lejer, baade de direkte og de indirekte, og jeg hørte ikke den Gang, at den højtærede Finansminister undtog f. Eks. Toldloven. Nu hører jeg, at han er af den Mening, at denne maa undtages, at vi overhovedet ikke kan komme til en Revision af Toldloven, men jeg har ikke før hørt ham undtage den. Man kan altsaa gaa ud fra, at den højtærede Finansminister maa søge den midlertidige Skattelovgivning forlænget, siden han ikke mener — paa staaende Fod kaldte han det overfor mig — at kunne komme til en Revision af Skattelovgivningen. Paa staaende Fod — ja, det var ved Finansaarets Begyndelse, at den højtærede Finansminister forlangte dette af mig; han er jo nu Finansminister og har altsaa tre Fjerdingaar til det. Jeg vil tro, at han overfor mig har ment, at det kunde være tilstrækkelig Tid, og for Resten er der med Hensyn til alle Skatterne foretaget forberedende Arbejder i Finansministeriet. Med Hensyn til Indtægts- og Formueskatten, Stempelskatten og ikke mindst Toldloven er et stort Arbejde allerede gjort, saa jeg troede oprigtig talt, at med den overordentlige Dygtighed, med den saa omfattende Indsigt, som den højtærede Finansminister besidder, mente han at kunne gaa til denne Revision, som jeg antog, han havde forlangt af mig; nu ser jeg altsaa, at dette er en Fejltagelse.

Maa jeg endelig sige med Hensyn til den Sikkerhed, jeg har udtrykt mig med om Opgørelsen for Finansaaret 1919—20, som den højtærede Finansminister nu igen bebrejder mig: Hvorledes skulde jeg egentlig udtrykke mig anderledes end med Sikkerhed? Jeg fik Tallene opgivet fra Statsbogholderiet, og jeg havde ikke fjerneste Grund til at mistænke dem. Tværtimod, jeg havde gjort enhver kritisk Indsigelse overfor dem og sagt, at det maatte nøje prøves og undersøges, om det var de rette. Jeg indrømmer, at jeg skulde ikke have sagt 1 Million mere eller mindre, men hellere 4—5 Millioner; det var for Resten ogsaa min Tanke, men man kan jo komme til at sige noget, som ikke ganske svarer til ens Standpunkt. Men at det skulde være 50 Millioner forkert, var ganske udelukket for mig. Nu siger den højtærede Finansminister, at det er ikke Tillægsbevillingslovens Skyld, at den endelige Opgørelse bliver saa forskellig fra min Opgørelse. Det maa jeg modsige. Det er stadig Tillægsbevillingslovens Bevillinger, der gør dette. Naar f. Eks. den højtærede Finansminister nævner § 26 for mig, saa er det, saa

vidt jeg kan se — men nemt er det ikke at overse en Tillægsbevillingslov, det behøver jeg ikke at belære ærede Medlemmer om; det er ogsaa derfor, Tillægsbevillingsloven gaar saa let igennem Tingene, for der er aldrig nogen eller dog kun meget faa, der sætter sig ind i den, og derfor bevilges der paa Tillægsbevillingsloven Hundredtusinder, naar man paa Finansloven gør Indsigelse imod Tusinder; det ved enhver noget ældre Rigsdagsmand, og i dette høje Ting er der endnu ikke yngre. Der er altsaa f. Eks. paa § 26 opført Laan til Arbejdsløshedskasser, men denne Konto var ikke opgjort og kunde ikke opgøres, den Gang jeg endnu havde med Finanserne at gøre, og der opføres Bevillinger til Bygninger til Gesandtskabshoteller rundt omkring i Hovedstæderne, som heller ikke var opgjorte, saaledes at jeg kunde opføre dem paa Tillægsbevillingsloven. Det samme gælder i Virkeligheden om Bvillinger under Justitsministeriet, uden at jeg skal gaa i Einzeltheder, idet dette, saa vidt jeg kan se, er Beløb, der senere er kommet til, fordi forskellige Institutioner, Hospitaler, Sindssygehospitaler, Finsen-Institutet o. s. v., krævede store Tilskud af Statskassen, og man gik ind paa at give dem. (*Finansminister N. Neergaard*: Beløb, de havde brugt!). Som de havde brugt, det indrømmer jeg — for Resten ikke ganske med Hensyn til Finsen-Institutet, hvor jeg undrer mig noget over, at der kan kræves saa store Beløb, som der bliver krævet; i hvert Fald vidste man det ikke i Justitsministeriet, da Undersøgelsen blev foretaget, og hvis Tillægsbevillingsloven var blevet vedtaget i April, havde man været nødt til at opføre disse Tilskud paa Finansloven for 1920—21.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede 12te tingvalgte Medlem (Ole Hansen) rettede forskellige Spørgsmaal til mig. Det første angik de to store Beløb til Finsens Lysinstitut, 670 000 Kr., der vedrører Tillægsbevillingsloven for 1919—20, og saa en lille ubehagelig Overraskelse paa 391 000 Kr., der vedrører Aaret 1918—19. Forholdet er noget vanskeligt med Hensyn til Finsens Lysinstitut, idet Staten for et Par Aar siden overtog eller rettere anerkendte det, og dermed følger en vis moralsk Forpligtelse til at betale Underskuddet. Det er ikke saaledes, at Finsen-Institutet er ganske eneraadende over, hvad det gør. Som Følge af Anerkendelsen blev der i sin Tid af Justitsministeriet udvalgt en Embedsmand til at sidde i Bestyrelsen, Bestyrelsen skulde forud indgive et Budget, og senere skulde Regnskabet godkendes af Ministeriet. Men